tové stupnici dosažitelným, nedotkl se a nemohl se dotknouti žádného subj. práva st-lova.

Spatřuje-li st-l poškození svého práva v tom, že platový stupeň d) jest při tříletém postupu dosažitelný v 9 letech, že tedy ze st-lovy rozhodné doby 17 let 2 měsíců 27 dnů zůstala část 8 roků 2 měsíců a 27 dnů nezhodnocena a měla býti jako doba přesloužená zhodnocena st-li ve 3. platové stupnici, přehlíží, že takové započítání přesloužené doby ve vyšší platové stupnici odporovalo by celé struktuře plat. zák. č. 103/1926 Sb., který zná automatický postup platový pouze v mezích téže platové stupnice (§ 107), kdežto postup do vyšší platové stupnice jest možným jen povýšením (§ 109). Dále sluší uvážiti, že není normy, která by poskytovala nárok, aby takto nevyužitá část doby rozhodné ve 4. platové stupnici byla sfruktifikována vojenskému důstojníku I. postupové skupiny, jmenovanému do VI. hodn. třídy, v platové stupnici 3. Naopak zařadění st-le jako plukovníka do 3. platové stupnice přesahovalo by míru stanovenou převodovými předpisy plat. zák. č. 103/1926 Sb., pro převod do platů podle tohoto zákona a příčilo by se tedy zásadě vyslovené v § 5 zák. č. 70/1930 Sb. a § 15 vl. nař. č. 96/1930 Sb. Vždyť i aktivní plukovník VI. hodn. tř. mohl býti podle § 189 plat. zák. převeden pouze do platu 4. platové stupnice a mohl po účinnosti platového zákona č. 103/1926, t. j. po 1. lednu 1926 dosáhnouti platu 3. platové stupnice teprve povýšením, t. j. podle § 109 plat. zák. propůjčením systemisovaného důstojnického místa služebního ve vyšší platové stupnici, než do které byl převeden. U st-le však takové povýšení nastati nemohlo, protože odešel do výslužby již před účinností plat. zák.

## Č. 10.943.

**Domovské právo: I. Vypovězení z obce nepřerušuje 10letou lhůtu vydržecí pro nabytí nároku na přijetí do svazku domovského podle § 2 zák. č. 222/1896 ř. z., nebyl-li vypovídací nález před uplynutím oné lhůty proveden. — II. Chudinské opatření či přechodná chudinská podpora?**

(Nález ze dne 16. prosince 1933 č. 21.310.)

Prejudikatura: ad I Boh. A 5987/26, ad II: Boh. A 10.913/33.

Věc: Obec Č. (adv. Dr. Artur Kladivo z Prahy) proti ministerstvu vnitra o domovskou příslušnost Jana N.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Městská rada v B. (zúčastněná strana) žádala přípisem z 5. září 1924 st-lku (obec Č.) za přijetí Jana N. s rodinou, příslušného do B., do domovského svazku obce Č. Žádost ta byla obcí Č. dne 10. září 1924 zamítnuta; odvolání města B. nebylo rozhodnutím osp-é v Boskovicích z 19. listopadu 1925 vyhověno v podstatě z důvodů, že Jan N. byl usnesením měst. zastupitelstva v Č. z 9. dubna 1921 z této obce vyhoštěn.

K odvolání města B. zrušila zsp v Brně výměrem z 21. dubna 1926 výše uvedené rozhodnutí I. instance a vyslovila, že Jan N. nabyl nároku na výslovné přijetí do domovského svazku obce Č. na základě §§ 2 a 3 zákona z 5. prosince 1896 č. 222 ř. z. a sice z těchto důvodů: »Bylo

nutno zkoumati, zda Jan N. po 10 let, která předcházela dotyčné žádosti, zdržoval se dobrovolně a nepřetržitě v obci Č. a nepřipadl v této době veřejnému chudinskému zaopatření trvale na obtíž. Již v průběhu předešlého správního řízení, které bylo základem rozhodnutí osp-é v Boskovicích z 5. dubna 1922, pak v dalším instančním postupu základem zdejšího rozhodnutí z 20. května 1922 a rozhodnutí min. vnitra z 2. července 1924 o dříve již podané — tehdy ovšem ještě předčasné — stejné žádosti obce B., tvrdil Jan N. při úředním výslechu dne 9. srpna 1923, že bydlí dobrovolně a nepřetržitě v Č. již od roku 1911. Za prokázáno dlužno však míti, že bydlí dobrovolně a nepřetržitě v Č. aspoň od polovice roku 1912, o čemž svědčí výpověď starých pamětníků této obce . . ., jež potvrzena byla samou obcí Č. dne 16 února 1922, jakož i další skutečnost, že Jan N. byl dne 4. října 1912 u obce Č. policejně hlášen k pobytu, čehož důkazem jest potvrzení této obce ze 7. června 1921, jakož i zpráva četnické stanice v Č. z 31. října 1921 a z 27. srpna 1921. — Že by byl Jan N. svůj pobyt v Č. až do podání žádosti obce B. z 5. září 1924 přerušil, o tom nebyl vůbec žádný důkaz podán. Obec sice tvrdí, že se obecní zastupitelstvo dne 9. dubna usneslo, aby Jan N. byl vypovězen z obce a dále že mu vypovídací nález byl asi 2 dny na to doručen a že konečně byl již přichystán povoz, aby se Jan N. s rodinou dopravil do B. a že jen na stížnost obce B. zůstal tento vypovídající nález neproveden a dokazuje tyto tvrzené okolnosti výslechem býv. starosty, náměstka, radních a některých členů tehdejšího obecního zastupitelstva. Avšak usnesení takové, jak obec Č. sama doznává, nebylo vůbec protokolováno. čímž schází nejpodstatnější část důkazu, že řečené usnesení skutečně platně bylo učiněno. Avšak i kdyby se takové usnesení bylo platně stalo, není vůbec dále dokázáno, že se vypovídací nález obce Č. stal pravoplatným a že byl pak skutečně také proveden. Naopak, jak obec Č. sama doznává, bydlil Jan N. v této obci i nadále, o čemž svědčí také úřední výslech Jana N. z 24. září 1924, jehož výpověď obec Č. nevyvrátila. Nelze tudíž vůbec právem tvrditi, že by byl Jan N. svůj pobyt v Č. důsledkem vypovězení přerušil. Ježto dále není prokázáno, že by byl Jan N. v průběhu 10leté vydržecí lhůty připadl veřejnému chudinskému zaopatření na obtíž, jsou všecky zákonné podmínky pro nabytí nároku na přijetí do domovského svazku obce Č. splněny«.

Z rozhodnutí toho se st-lka, obec Č. odvolala, uvádějíc v podstatě, že se Jan N. přistěhoval do Č. dne 4. října 1912 a že se dne 18. července 1916 odhlásil; dále snažila se obec prokázati, že usnesení o vypovězení Jana N. z obce se stalo, že bylo platné a že k platnosti vyhošťovacího aktu není třeba vystěhování samo, nýbrž že k přerušení pobytu stačí rozhodnutí obecního zastupitelstva, kterým se vypovězení státvá skutkem. Dále tvrdilo odvolání, že Jan N. požíval chudinské podpory.

Odvolání to bylo nař. rozhodnutím zamítnuto z důvodů zsp. Dále bylo v nař. rozhodnutí uvedeno toto: K námitce odvolání, že Jan N. byl již v roce 1921 z obce vyhoštěn, se podotýká, že přerušení 10leté zákonné lhůty pro nabytí nároku na přijetí do svazku domovského podle § 2 zák. č. 222/1896 ř. z. nastává teprve provedením nálezu vyhošťovacího, došlo-li k němu dříve, než lhůta uplynula. Pro námitku, že Jan N. přerušil svůj pobyt v Č. v r. 1916, nepodala obec důkazu. Pokud se týče

námitky, že Jan N. požíval chudinské podpory a že bydlel v obecním domě pro chudé, poukazuje min. vnitra k okolnosti, že Jan N. nebydlel až do roku 1924 vůbec v obecním domě pro chudé a že i takové bydlení bylo by odůvodněno mimořádnými poměry bytovými. Dvojí poskytnutí peněžní podpory v případě okamžité potřeby nelze pak považovati za podporu chudinskou ve smyslu domovského práva, nýbrž pouze za podporu přechodnou. Ostatně také v tomto směru nepodala obec Č. vůbec důkazů.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvážil nss toto: — — — — —

Stížnost .... snaží se prokázati právní platnost a pravoplatnost vypovídacího nálezu vydaného obcí Č. proti Janu N., a tvrdí nesprávnost názoru, že by k ukončení, resp. přerušení dobrovolného pobytu Jana N. v obci Č. bylo nutným, aby vystěhovací nález byl proveden a tedy Jan N. skutečně z obce Č. vystěhován.

Nss neshledal stížnost důvodnou. O tvrzení stížnosti, že vypovídací nález se platně stal, že byl vypovídanému řádně doručen a že je pravoplatným, není nss-u nutno uvažovati, poněvadž nař. rozhodnutí přejalo sice důvody I. instance, kteráž v tomto směru stála na opačném stanovisku, avšak vyslovilo, že přerušení zákonné lhůty vydržecí nastává teprve provedením nálezu vyhošťovacího. Jest tedy nař. rozhodnutí opřeno o právní skutečnost, že vypovídaný přes vyhošťovací nález se z obce nevystěhoval a tím svůj pobyt v obci Č. nepřerušil.

Po této stránce jest právní názor žal. úřadu shodný s názorem, který vyslovil nss již v nál. Boh. A 5987/26, ve kterémž vyslovil, že vypovězení z obce nepřerušuje 10letou lhůtu vydržecí pro nabytí nároku na přijetí do svazku domovského podle § 2 zák. z 5. prosince 1896 č. 222 ř. z., nebyl-li vypovídací nález před uplynutím oné lhůty proveden. Na názoru tom trvá nss.

Konečně vytýká stížnost nesprávnost tvrzení žal. úřadu, že není prokázáno, že Jan N. v průběhu 10leté vydržecí lhůty připadl veřejnému chudinskému opatření na obtíž: podle tvrzení stížnosti jest však opak pravdou; jmenovaný prý požíval chudinské podpory pro sebe a pro svou rodinu a bydlel a bydlí v obecním domě pro chudé.

Námitkou tou nezasahuje stížnost důvody nař. rozhodnutí v tomto směru. Nař. rozhodnutí vyslovilo, že Jan N. v roku 1924 vůbec nebydlil v obecním domě pro chudé, dále že by — i kdyby tomu tak bylo — takové bydlení bylo odůvodněno mimořádnými poměry bytovými, dále že dvojí poskytnutí peněžité podpory nelze považovati za chudinské opatření ve smyslu dom. zák., nýbrž jen za podporu přechodnou (která podle dom. novely vydržení dom. práva nevylučuje). Proti tomuto náhledu žal. úřadu však stížnost námitek nevznáší, resp. nevyvrací právě uvedené tvrzení žal. úřadu, že Jan N. do roku 1924 v obecním domě pro chudé nebydlel, že by případné bydlení takové — jsouc odůvodněno mimořádnými bytovými poměry — nebylo chudinským zaopatřením a že takovým nebylo ani dvojí poskytnutí podpory.

## Č. 10.944.

**Církevné veci (Slovensko): * Doba najvyš troch rokov, po ktorú lzä vo smysle § bodu b) zák. čl. XIV:1898 vo zneni § 4 zák.**